

SUČENICIMA JE VAŽNO RAZVITI DOBAR I PRIJATELJSKI ODNOS

Imam sreću da s djecom uspijevam razviti dobar, prijateljski odnos pa mi je lakše pridobiti ih na rad i vježbanje. Ono što bih istaknuo je da s učenicima pokušavam od glazbe napraviti priču ili pojedine slike, čime ih još više potičem na kreativnost i stvaralaštvo. Zabrinjavajuće je koliko to današnjoj djeci nedostaje jer su previše vezani za ekrane i brza rješenja raznih zadaća.

IGOR JUGEC

Razgovarala: Marija Plentaj

Igore, za ljude koji će čitati ovaj intervju, a ne poznaju te dovoljno, molim te da se predstaviš u nekoliko rečenica.

Zovem se Igor Jugec, rođen sam u Zagrebu gdje sam završio osnovnu i srednju glazbenu školu u klasi prof. Marije Matanović, prof. Marjana Krajne te prof. Nikole Ščapeca. Godine 2007. upisao sam Muzičku akademiju u Puli na kojoj sam 2012. diplomirao na Odjelu za glazbu Sveučilišta Jurja Dobrile u Puli, u klasi profesora Dražena Košmerla.

Kao student pete godine počeo sam raditi u Osnovnoj školi dr. Jure Turića u Gospiću. Neko vrijeme radio sam u Glazbenoj školi Pregrada, a od 2018. godine zaposlen sam u Umjetničkoj školi Franje Lučića u Velikoj Gorici. Uz pedagoški posao, bavim se i popravkom te štimanje harmonika.

Uvijek volim pitati ljude s kojima razgovaram kako su se uopće odlučili za sviranje harmonike i pohađanje glazbene škole. Pa, kako je to izgledalo kod tebe i kako su izgledale te prve godine?

Kao predškolac pohađao sam glazbeni vrtić u sklopu glazbene škole koji je vodila prof. Marija Matanović, moja učiteljica harmonike. Kada je došlo vrijeme za upis u glazbenu školu moj izbor bila je gitara, ali rečeno mi je da imam male prstiče i da bi bilo najbolje da sviram harmoniku. Vrlo

brzo moj izbor postala je harmonika koju sam tada i upisao.

Moja sjećanja iz osnovne škole su brojna, ali sve ih obilježava ljubav moje učiteljice prema instrumentu i glazbi koju je prenijela na mene.

Odlučio si se na studiranje na današnjoj Muzičkoj akademiji u Puli. Koje uspomene nosiš od tamo?

S obzirom na to da sam pohađao školu primijenjene umjetnosti i dizajna, glazbeni razred, studij na Muzičkoj akademiji u Puli bio je logičan slijed moga školovanja. Uspomene koje me vežu za studij prije svega su vezane za moju suprugu Mariju jer smo na studij stigli kao prijatelji i cimeri. U posebnom sjećanju ostala su mi studijska putovanja, diplomski koncert te moj mentor Dražen Košmerl koji me cijelo vrijeme usmjeravao i vodio.

Znam da imaš puno uspjeha sa svojim učenicima na raznim natjecanjima. Molim te da s nama podijeliš nekoliko savjeta u vezi metoda kojima se koristiš u svome radu.

Ne mogu reći da radim po nekoj posebnoj metodi, niti da sa svakim učenikom radim jednako. Pokušavam se prilagoditi svakom učeniku individualno te od svakoga izvući maksimum njegovih mogućnosti. Smatram da je najvažnije kod djece razviti naviku svakodnevnoga vježbanja jer to je prvi preduvjet za uspjeh. Imam sreću

da s djecom uspijevam razviti dobar, prijateljski odnos pa mi je lakše pridobiti ih na rad i vježbanje.

Ono što bih istaknuo je da s učenicima pokušavam od glazbe napraviti priču ili pojedine slike, čime ih još više potičem na kreativnost i stvaralaštvo. Zabrinjavajuće je koliko to današnjoj djeci nedostaje jer su previše vezani za ekrane i brza rješenja raznih zadaća.

Znam da se već neko vrijeme baviš štimanjem harmonika. Kako si se počeo baviti time? Je li to naporan posao, radiš li sve isključivo sam i oduzima li ti to oduzima puno vremena?

Štimanje i popravak harmonika posao je koji me zanimao još kao studenta, a njime sam se ozbiljno počeo baviti 2016. godine kada sam završio školovanje u Italiji na "Accordion Craft Academy" koja se održava u tvornici Victoria. Posao je to koji me opušta i koji zaista volim raditi. Trenutno je naporno jer imam dvoje male djece kojoj je potrebna pažnja pa radim većinom po noći kada oni spavaju. Supruga Marija i ja radimo u istoj školi, ali u suprotnim turnusima kako bismo mogli uskladiti sve obaveze oko djece i obitelji.

U slučajevima kada imam puno posla koji treba obaviti u kratkom vremenu, imam pomoć. Naime, Marijin otac, Danimir Ostrugač, moj punac i prijatelj, školovao se uz mene na „Accordion Craft

Academy“, a budući da je strojarske struke, sjajno se upotpunjujemo u poslu. No, on se radu u našoj radionici planira više posvetiti tek kada ode u mirovinu.

Moram pohvaliti tvoj entuzijazam oko uprizorenja i izvedbe plesne suite *Dugine boje*. Kako si došao na tu ideju i kako su tekle probe? Pretpostavljam da je bilo iznimno naporno sve uskladiti.

Dugine boje u mojem su radu s učenicima jedna od nezaobilaznih kompozicija. Svi učenici susretnu se sa spomenutom suitom, bilo da sviraju cijelu suitu ili pojedine stavke ili su samo slušali ostale učenike kako istu izvode.

Razgovarajući sa Sašom Bastalcem, rekao mi je da je to napisao kao jedan moderni balet. Budući da je naša škola ujedno i plesna, tu se rodila ideja o velikom projektu koji bi spojio više odjela škole. Najveća poteškoća bila je skupiti toliko djece u isto vrijeme i na istom mjestu.

Moram zahvaliti svojoj supruzi koja je odradila najveći dio organizacije oko zajedničkih proba jer to nikako ne bih sam uspio. Još jedan izazov bio je taj što smo prije praižvedbe imali samo dvije zajedničke probe s plesačima jer nismo imali prostor gdje bi mogli svi zajedno odraditi probu.

Kako si zadovoljan s praižvedbom i bi li neke stvari postavio i odradio drugačije?

● ● ● ● ●

Moja sjećanja iz osnovne škole su brojna, ali sve ih obilježava ljubav moje učiteljice, prof. Marije Matanović, prema instrumentu i glazbi koju je prenijela na mene.

Praizvedbom sam jako zadovoljan jer mislim da smo uspjeli napraviti veliki posao u relativno kratkom vremenu, a najbolja stvar od svega je ta da su se djeca još više sprijateljila i da im je svima taj projekt ostao u jako lijepom sjećanju. Posebno ćemo pamtili i putovanje u Pulu gdje smo izveli *Dugine boje* na otvorenju 42. međunarodnih susreta harmonikaša.

Vezano za tvoj obiteljski život – u braku si s harmonikašicom Marijom Ostrugač Jugec s kojom i radiš u istoj školi. Koliko vam ta harmonikaška veza pomaže u radu sa svojim klasama? Dajete li si međusobne savjete, raspravljate li o nekim problemima vezanim uz pristup vježbanju, motivaciji ili posao ostavljate izvan kuće?

Tako je! Harmonika nas je spojila prije 15 godina i mislim da smo jedno drugome puno pomogli jer smo zapravo dosta različiti i sjajno se nadopunjujemo. Ne ostavljamo posao izvan kuće jer oboje uživamo u tome, a mislimo i da djeca uče iz našega primjera. Ponekad danima ne razgovaramo o poslu, a ponekad su to sati koje provedemo u debatama o učenicima, programima, vježbanju, pristupu radu i slično. Razmjena iskustva i ideja puno nam pomaže u poslu i pristupu učenicima. Naravno da ponekad bude i neslaganja oko nekih odluka pa obično bude "rekla sam ti" verzija, ali sve je to dio našeg obiteljsko-poslovnoga odnosa koji zajednički gradimo i mislimo da nam zasad zaista dobro ide!

Štimanje i popravak harmonika je posao koji me opušta i koji zaista volim raditi. Trenutno je naporno jer imam dvoje male djece kojoj je potrebna pažnja pa radim većinom po noći kada oni spavaju. Supruga Marija i ja radimo u istoj školi, ali u suprotnim turnusima kako bismo mogli uskladiti sve obaveze oko djece i obitelji.

